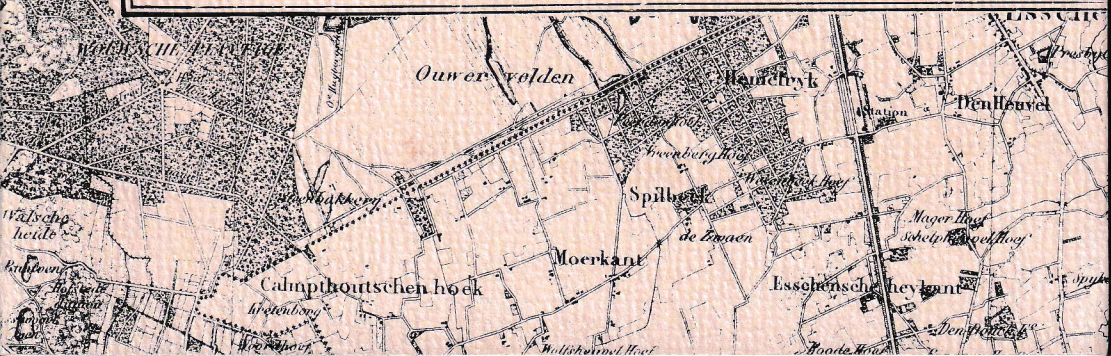


heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

Bevrijdingsnummer 1 / 2 - 85



Een evacu  uit Flakkee in 't Moerstraatse

Riet Vervloet was tijdens de bevrijding van Moerstraten 13 jaar. Zij was niet afkomstig uit 't dorp, maar kwam van Flakkee. Toen dat eiland onder water gezet werd door de Duitsers, moest ze met haar familie vertrekken. Zo kwam ze in Moerstraten terecht waar ze werd ondergebracht bij timmerman Doggen aan de Moerstraatseweg. Daar woonde ze van eind 1943 tot na mei 1945. Het gezin bestond uit moeder, twee zoons en drie dochters. Riet Vervloet is later getrouwd en heet nu mevrouw Geers. Ze woont in Steenberg.

"We werden na de evacuatie zomaar bij vreemden ondergebracht. We hadden de keuze om naar Rotterdam te gaan of naar Brabant. Achteraf was Moerstraten een goede keuze, want de oorlog was hier veel eerder achter de rug dan in Rotterdam", vertelt Riet Vervloet. Ze werd met haar moeder, broers en zussen ondergebracht bij timmerman Kees Doggen en herinnert zich nog als de dag van gisteren dat ze naar school in Moerstraten ging. "Wij woonden helemaal achteraf in de polder in Flakkee en ik was eigenlijk doodsbang om naar deze school te gaan. Ik kende er niemand en wist niet wat me te wachten stond", vertelt Riet. Achteraf viel alles ontzettend mee en toen ze 16 maanden later terug naar de polder moest, zou ze eigenlijk het liefst in Moerstraten zijn gebleven.

Kees Doggen had achterin de tuin, net als iedereen trouwens, een schuilkelder gebouwd. In dit geval bestond het uit een gat in de grond met rondhout er over en daar bovenop weer zand. Voor de ingang was een gang gemaakt om te voorkomen dat granaten in de kelder zouden inslaan of dat er scherven binnen zouden vliegen. In de kelder zaten tijdens het heetst van de strijd zo'n 16 mensen. "Op zondagmorgen (29 oktober) waren er nog mensen die naar de kerk kwamen voor de Mis, maar pastoor Van de Br le stuurde die mensen terug naar huis. De toren in Wouw was toen al opgeblazen. Het was een gat in het landschap als je naar Wouw keek", vertelt Riet Geers-Vervloet.

BESCHIETING

"Rond negen uur begon de beschieting, die naar ik meen

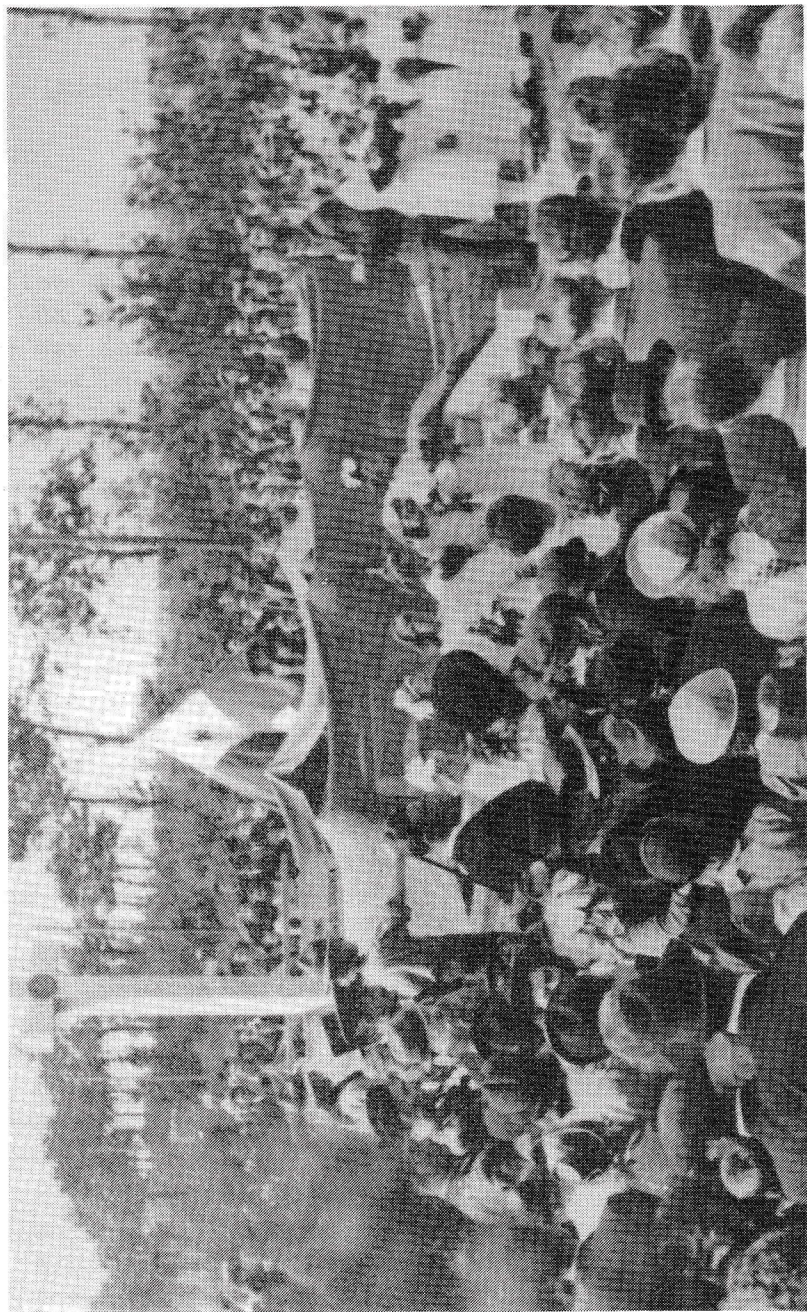
tot half één duurde. Toen was het tijdelijk voorbij. Toen kwamen de Canadezen uit de richting van hoeve "de Groote Plas". Ineens waren ze er. Iedereen moest de schuilkelders uit, want er moest gecontroleerd worden of er geen Duitsers achtergebleven waren. Tegen vier uur begon het geweld opnieuw", vertelt mevrouw Geers. "Nu werd er vanuit de Welberg en vanaf Steenberg en naar Moerstraten geschoten. Dat duurde zeker tot een uur of zeven. Toen werd het weer rustig". In een gevechtspauze probeerden de 'bewoners' van de schuilkelder van Doggen nog een heenkomen te zoeken onder de molen, maar daar zat het bomvol, zodat ze gedwongen werden om snel weer terug te keren.

Toen het weer rustig was, was het hele dorp een ravage. Dode dieren in de weilanden, omvergevalen machinegeweren en het hele dorp omgeploegd door de tanks die er doorheen gereden waren. Dagenlang was het een complete bende in Moerstraten, maar toen begon het dagelijks leven weer langzaam op gang te komen.

MOEILIJKHEDEN

Als evacuée's hadden de Vervloets het niet altijd even gemakkelijk. Zo weet Riet Vervloet zich nog een minder prettig verhaal te herinneren uit de periode toen de Duitsers nog heer en meester in Moerstraten waren. Op een bepaald moment werd er verteld dat de vrouw die voor de Duitsers kookte in verwachting was van één van de Duitse militairen. Die vrouw kwam uit Halsteren. De betreffende militair probeerde erachter te komen waar dat praatje vandaan kwam en kreeg te horen dat dit verteld was door de broer van Riet Vervloet. Die was juist in de werkplaats bezig en de militair stapte daar binnen en gaf zonder verdere uitleg een flinke stomp. Om verder onheil te voorkomen ging de familie Vervloet naar de Ortscommandant om daar verhaal te halen.

De tijd direkt na de bevrijding was eveneens een angstige tijd voor de familie Vervloet. Het was de periode van de V 1's, maar daarnaast verlangde men ook terug naar de eigen woning op Flakkee en was benieuwd naar hoe het er daar allemaal uit zou zien. Zodra de mogelijkheid zich voordeed keerde de familie terug, al ging Riet kort daarna terug naar Brabant om er werk te zoeken en uiteindelijk ook



Enorm veel mensen waren uitgelopen om in 1945 aanwezig te zijn bij de onthulling van het monument in Moerstraten. Iedereen stond de bevrijding en de vele slachtoffers die gevallen waren nog duidelijk voor ogen. (Foto: collectie gemeente Wouw)

haar man.

Steenbergen/Wouw, 24 januari 1985.

RENE HERMANS.

De mooiste zondag van haar leven

Anna Gommeren, nu getrouwd met Jac. Dekkers uit de Helle-gatsestraat was ten tijde van de bevrijding 21 jaar. Zij woonde in het dorp Moerstraten en was een dochter van Ko Gommeren, de smid. Op het moment van de bevrijding was ze thuis met haar vader, moeder, twee zusters en twee broers. De familie Gommeren woonde naast Jan Hermans, een man die in het Moerstraatse verzet een rol speelde (1).

Op Dolle Dinsdag trokken de Duitsers die in Moerstraten gelegerd waren er als hazen vandoor. Deze periode werd voorafgegaan door een bezetting van het dorp. De Duitsers van Moerstraten kregen van het gezin Gommeren allemaal bijnamen, namen van de mensen uit de omgeving op wie ze leken of naar een lichaamsgebrek. Zo was er iemand die "Gerrit van Willigen" heette, "Jan Potters", "Speknek", "Janus Stroop", "Krompoot", "De lelijkerd" en "Nellie Kar". "Nellie Kar" was de Ortscommandant en "De lelijkerd" was een leidekker afkomstig uit Berlijn, een man met drie kinderen die de "Krieg" eigenlijk helemaal niet zo zag zitten. De hele ploeg zat ingekwartierd op Moerstraten bij de bevolking. Met Dolle Dinsdag vertrokken deze militairen. Er was ook een Armeen die "Olanja" werd genoemd. De Moerstratenaren hadden een speciaal plaatsje voor deze man in hun hart. Hij werd door de Duitsers verplicht om mee te doen, maar voelde er eigenlijk niets voor. "Als hij bij ons moest zijn, hielden we de deur dicht en pas als hij 'Vuile Rotmof' zei, lieten we hem binnen", vertelt Anna Gommeren.

Na het vertrek van deze ploeg Duitsers in Moerstraten kwam er geen nieuwe bezetting, wel trokken er groepen Duitsers door het dorp richting het front en toen die zich terug moesten trekken werd het dorp door hen nog wel verdedigd. "We hadden in onze tuin een schuilkelder,



Deze uitgave werd mede mogelijk
door financiële steun van de
Rabobank „Wouw - Kruisland ”

Slikken van
VAN HET MARQUISAAT VAN
erkhof slikken
Hildernisse en

